

Kronieken mei 2017

Op zaterdag 6 mei 2017 vieren wij de 4de paaszondag, maar in Frankrijk hebben ze de tweede ronde van de presidentsverkiezingen. Velen zijn nog onbeslist of ze wel gaan stemmen of wie ze aan de macht zullen helpen, maar allemaal wensen ze zich een goede Herder.

Jezus spreekt ferme taal, hij zegt duidelijk waar het hem om te doen is. In eerste instantie zet hij zich af tegen leiders die bekommerd zijn voor de letter van de wet. Bovendien voelden zij zich verheven boven het gewone volk. Laat u niet in de luren leggen door onechte leiders. Doe zoals de goede Herder, ga vóór je kudde uit, bouw op vertrouwen en kijk iedereen aan.

Maar we zijn niet alleen herders, we zijn ook af en toe lid van de schaapskudde. Dan heeft Jezus een boodschap voor ons: hij wil dat wij vrij kiezen voor het goede. Daarbij wil hij wel helpen, maar wij moeten zelf een stap zetten: wij moeten hem volgen. Maar wij hebben steun nodig, daarvoor zijn er helpers en andere herders. Soms zijn wij herders voor anderen.

Willen wij 'geherderd' worden door Jezus, dan moeten wij opletten wie van onze herders een goede Herder is en wie niet. Als wij willen 'herderen' zoals Jezus moeten wij zijn houding overnemen, moeten wij onze medemensen willen ontmoeten, aandacht voor hen hebben, we moeten kiezen voor de Liefde, kiezen voor het leven. Dan zingen wij lied 59 'geproefd, geleefd, herkend' als offerandelied (Bedankt, Frans, voor de tekst van uw homilie!)

We dekken de tafel, om brood te breken en te delen en de beker met wijn te delen en naar Carmen te luisteren die de bezinning leest over 'herderen, de bestemming van een christen'. Vandaag is het zes mei (datum van onze kerkelijke trouw!): ik dank voor Lou waarmee ik 53 jaar getrouwd ben; wij bidden voor de redemptoristen in Congo, dat ze herders zijn: 'Ubi caritas (lied 111).

Het is nog licht als we naar huis rijden ...

Voor de Zuidactie van de Broeders van Liefde hebben we € 881,30 omgehaald!

Op 08/05 is het leesclub. Sommigen hebben '**Het verstoorde leven**', de dagboeken (uitgegeven in 1981) van **Etty Hillesum, die in 1943 in Auschwitz vermoord werd** al twee keer gelezen. Een dagboek is de manier waarop iemand iets heeft beleefd, het is een sterk persoonlijk document, dat kun je niet zinnig bespreken, maar Henk heeft zijn uiterste best gedaan om dit boek ook goed voor te bereiden. De gebruikte taal is niet altijd eenvoudig, maar met *Abel Herzberg* (zie *Wikipedia*) meen ik dat hier iets tot ons gekomen is dat behoort tot het beste wat geschreven is. Guido verwees soms naar dit boek.

Koorrepetitie op 12 mei 2017: We herhalen de liederen voor de volgende vieringen en meer speciaal lied 48 'Heer onze Heer', vooral het vierstemmige deel (in de strofe 5 zingen we 'genadig' i.p.v. 'gestadig') en de liederen 55 (is feitelijk een lied voor de huwelijksmis!) en 184 (het moeilijke aan dit lied is dat mannen en vrouwen op een afzonderlijk ritme zingen. Dus let op de dirigent!) Ook maken wij een aantal afspraken in verband met het samen zingen (op 25/05/2018?) met het Twents Liturgiekoor (kijk toch even op hun website) dat gespecialiseerd is in het zingen van Oosterhuisliederen en in verband met het opluisteren van een viering in de kapel van Sint-Lucas met een 15-tal zangers (15/11?).

Op 13/05 is er Gevi (**gemeenschapsviering**): pater Andreas is voorganger, Mia verzorgt de homilie. Na het openingsgebed zingen we lied 48 'Heer onze Heer', niet alsof het een vierstemmig lied is, dus fout! Het evangelie (Johannes 14, 1-12) wordt gelezen door Chris VL (wat een moeilijke tekst!) Wij horen hier spreken over bange en onrustige leerlingen. Zijn wij bang en onrustig? Ja, als het gaat om werkloosheid, ziekte, oorlog, armoede. Maar je hebt ook mensen die in hun hart ontevreden zijn, die niets kunnen loslaten of geen nieuwe wegen durven bewandelen, die hun oude zekerheden missen. Maar Jezus zegt vandaag: "*Laat uw hart niet verontrust worden! Jullie geloven in mij, geloof dan ook in de Vader!*" Hij bedoelt: Ik blijf bij jullie, volg me maar! Voor alle duidelijkheid zegt Hij: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven." De Weg' dat verstaan ze: dat is de weg die Jezus heeft genomen, de weg van liefde en vrede, van barmhartigheid en zachtmoedigheid. Ook de vraag van Filippus krijgt zo een antwoord: vraag: "Wie is God? Antwoord: Wie Mij ziet, ziet de Vader! God is de oneindige liefde, hij is oneindig vergevingsgezind,

hij is oneindig dienstbaar. Daarom zegden de eerste christenen: *“Hij is beeld van God, zoon van God.”* In hem is de Liefde mens geworden” Na de broodbreking en de communie zingen we ‘Een lied tot Jezus Christus’ lied 69.

In het tafelgebed lied 110 ‘Die naar menselijke gewoonte’ last pater Andreas de consecratiewoorden in en is er geen goede afspraak over het zingen door een ‘schola’ zodat het geheel nogal rommelig wordt. Bij de bezinning hebben we gebeden voor alle moeders, voor Charlotte en haar broertje opdat het huiselijk geweld zou stoppen, voor een vriendin die moeilijkheden heeft in haar gezin en voor de mensen in het FPC opdat ze blijven geloven in de toekomst. ‘Ubi caritas’ (lied 111)

We luisteren naar de mededelingen, praten wat na en gaan vroeg naar huis: het is nog licht!

Op zaterdag 20/04 is er Effataviering met de Plechtige communie en het Vormsel van Tiebe, Tim en Tiebe. Eerst is er bijeenkomst van **de Meditatiegroep**, dus hier is de samengebalde impuls over aperitieven (Bedankt voor de tekst over aperitieven, Walter VW!):

‘Ik hou van het (christelijk) middenveld, waar nog altijd honderden vrijwilligers het beste van zichzelf geven, op zoek naar inzichten om hun werking verder uit te bouwen. In de vormingssessies geef ik dan enkele suggesties en praktijkvoorbeelden die hen kunnen inspireren. Een van mijn stokpaardjes is het belang om je leven met passie te leven. Het is onze opdracht trouw te zijn en steeds opnieuw op zoek te gaan naar wat je ten diepste beweegt. Met je dragende grond moet je verbinding zoeken en hoe geraak je daarbij. Mijn suggestie is dat de Stilte daarbij kan helpen. Zo kan je de praktijk van de christelijke meditatie leren aan groepen van 20, 70, tot zelfs 200 deelnemers in 5’. In de groep hangt dan een sfeer van rust en kalmte, en ik spreek van een jong en schichtig hert Je kunt gsm’s laten afzetten, beletten dat er plots iemand binnenstapt. maar bij een groep van 200 is de ‘flauwe plezante’ nooit ver weg. Als iemand lawaai maakt en onrustig is, zal de innerlijke stilte zich blijven verstoppen; in het ander geval komt er spontaan honger naar meer, zoals met een aperitief vóór een lekker maal. Daarom nodigt Walter ons uit om dagelijks op zoek te gaan naar zo’n meditatief aperitiefmoment met als einddoel dagelijks tweemaal 20’ door te brengen met onze mantra als tochtgenoot.

Als dit doel te hoog is, start dan met dagelijks 5 minuten en voeg er alle dagen enkele minuten aan toe en op een dag kun je overgaan van de aperitiefhapjes naar de hoofdschotel. Gandhi zei dat onze ziel meditatie nodig heeft om voluit te leven. Honger je ziel niet uit. Je ziel is die zone, diep in je, waar stilte, vrede, inspiratie en creativiteit wonen. Stapje voor stapje kun je die innerlijke ruimte opbouwen met een haalbare dosis meditatietijd. Hoe meer jouw talent groeit om het innerlijk stil te maken, hoe vaker je het schichtige hert op bezoek zult krijgen om je in te fluisteren dat je mag zijn zoals je bent. Je zult eveneens een richting kunnen geven aan je leven om voluit te leven.’

Om 18.30 uur is er de Effataviering van de 6de paaszonondag met de plechtige communie en het vormsel van de twee Tiebe’s en Tim. Onze drie catechumenen zijn de verwelkomers van dienst: ze zijn echt blij, keiblij en fier, dat ze hier in de Parel de eersten zijn om gevormd te worden. Dank moet uitgesproken worden: ze hebben dit te danken aan pater Guido en de priester Luc Maes, die hen dit al beloofde op de naamopgave! Voorganger is dus priester Luc Maes, de Vormheer, die woensdag terugkomt om ook de kinderen van de MPI GO! ‘De oase’ hier, in de Parel, te vormen. Luc verzorgt ook de homilie.

De vormelingen hebben ook vader en moeder, zo mogelijk opa en oma, broertjes en zussen en veel familieleden (dooppeter en -meter) en vrienden meegebracht, de Parel is met heel wat stoelen erbij, maar net groot genoeg. Ook Anja is hier met een paar bezoekers uit Nederland en een vriend, die niet kan stil zijn, zingen of spreken (ze wordt er hilarisch van). ‘t Is toch zaterdag, zeker!’; ze heeft de Nederlandse Ark-mensen zelfs een rondleiding over het domein gegeven. Na het openingsgebed, zingen we lied 122 ‘Kom leg je hand’, de groep wordt zo enthousiast dat ze zichzelf ritmisch met handgeklap begeleiden en Luc zegt heel eenvoudig dat hij blij is hier te zijn. Dan luisteren wij naar het evangelie (Johannes 14, 15-21). De mensen die Jezus gekend hadden, voelden dat God dicht bij Jezus leefde. Als Jezus er niet meer is, hoe kunnen wij voelen dat God hier is? Het is nochtans heel simpel: Johannes schreef over een God van Liefde. Steek je handen uit voor elkaar. Beloof veel mensen te helpen, Luc leest het gebed bij de handoplegging en iedereen, zeker ook Roze-Anne, Caië en Ilse steken hun hand uit om hen te helpen en dan worden

ze gezalfd, gevormd. Zij dekken de tafel, wij zingen met hen het offerandelied 108 'Brood op tafel' en dan het Tafelgebed 140 'Thuma mina'.

Tijdens de communie speelt het orkestje 'Alleluia' van Leonard Cohen, het valt me op hoeveel mensen dit lied meezingen, mee neuriën, alleen bij de 'alleluia' blijvend! Na de communie zingt Bart Poppe, zich begeleidend op de gitaar, het lied 000 'Lied van de draad' dat hij zelf gemaakt heeft.

De bezinning over vertrouwen wordt gelezen door één van de Effatameters. Dan hebben wij gebeden en gezongen voor de drie: "Lieve God, ik zie deze kinderen graag, we sluiten ze in onze ziel!", God mag ze blijven dragen in lengte van dagen, we hebben gebeden voor drie redemptoristen seminaristen die morgen priester worden gewijd in Congo en de vorige vormelingen hebben gedankt voor de drie en voor de catechisten: lied 181 'Draag mij God'. De drie danken de Vormheer, de Effatameters en Bernadette en allen die hier aanwezig waren. Als slotlied zingen we lied 105 'Alleluia' en dan komt, lang ingehouden: lied 214 'Pazzo per Amore' (Gek van Liefde) met de nodige aanduidingen, het tekenen van de kinderbijbels, het krijgen van een aandenken dat ze zelf gemaakt hebben, taart in overvloed, wijn, koffie én water.

Ik praat met de Nederlandse Arkvriend van Anja, vol bewondering hoe wij hier leven.

Op woensdag 24 mei zingt het koor, naar jaarlijkse gewoonte, voor de **kinderen van de MPI GO! De Oase die gevormd** worden; ditmaal in de Parel. Vormheer is priester Luc Maes, ons welbekend. Ik ben blij eens voor hem te mogen zingen! Zodra ik ga zitten, zie ik wat verkeerd is: er zijn veel te weinig stoelen voor het koor of er is veel te weinig plaats om stoelen te zetten: er zijn zangers die er zelfs niet meer bij kunnen. Effatakoor zet er wel een rij bij én stoelen, zo dat uiteindelijk nog iedereen een stoel heeft, al of niet bij de juiste stemgroep. Ons eerste lied is lied 63 'Alles begon met God' De lange rij plechtige communicanten-vormelingen, begeleid door de Vormheer, komt de Parel binnen. Er is wel nog eentje dat eerst nog gedoopt moet worden en twee moeten nog hun eerste communie doen. Geen probleem, de Vormheer lost alles wel op!

De kinderen hebben iedereen verwelkomd en de Vormheer zegt eveneens hoe blij hij is hier weer te zijn, Wij zingen lied 31 'Dat het licht', denkend aan Jezus die al weldoende rondtrok, de blijde boodschap verkondigde en het licht van de wereld werd genoemd. Wij zingen lied 31 'Dat het licht'. Dan beelden de kinderen het evangelie uit, (Lucas 10, 25-37), het verhaal van de barmhartige Samaritaan, een reiziger wordt overvallen door rovers, een priester laat hem liggen, een leviet loopt in een boog om hem heen. Een Samaritaan komt voorbij, verzorgt zijn wonden, laat hem opnemen en heel goed verzorgen in een herberg. Jezus looft de Samaritaan en zegt: "*Zorg goed voor uw naaste.*" Wij zingen lied 105 (refrein, 1ste strofe en handgeklap) 'Alleluia'.

In zijn homilie spreekt Vormheer Luc Maes hoofdzakelijk over de handoplegging, het schouderklopje, graag zien en hij eindigt met de volgende woorden: 'Met uw Geest zullen zij verantwoordelijk worden voor een betere toekomst en blijven geloven ook als het moeilijk wordt. Met uw genezende kracht kunnen zij altijd opnieuw beginnen en alles ten goede veranderen. Amen. Dan zingen wij, met de kinderen: 'Kumbaya, Kom bij ons, o Heer'. En dan is het gedaan met 'vertellen' (dixit Luc Maes), de hernieuwing van de doopbeloften, het dopen van Melanie met het mooie lange kleed en het ernstige gezicht, de kruisoplegging en na een lange stilte, die enkel verbroken wordt door het getater van de heel kleine kinderen, de handoplegging en het eigenlijke vormsel terwijl pater Andreas op de gitaar speelt.

Nu begint de dienst van de tafel, met lied 129 'De wereld is een toverbal', gevolgd door het grote dankgebed, lied 5 'Hosanna' in canonvorm; samen bidden we het Onze Vader, geven de vrede door en communiceren. We zingen lied 118 'Keer u om naar ons toe' bij de voorbeden door de ouders en peter en meter en door de nieuwgevormden, en lied 49 'Jij die bent'(waarbij Johan VH de discantstem zingt).

Vóór het plechtige einde blijft alleen bedanken over: dank voor hun ouders die zo goed voor hen gezorgd hebben, voor de Vormheer, mijnheer Maes, voor de juffen.

Wij, het Effatakoor, eindigen met een gevoelvol en krachtig lied 214 'Pazzo per amore'(di Dio).

Als de directrice ons nadien bedankt voor het zingen, zo'n groot koor in aanloop naar een verlofperiode is een woordje uitleg over het koor, de viering, pazzo (stapelgek), pater Guido en de Parel en de samenwerking met het MPI op zijn plaats. Belofte maakt schuld: 'Ze komt terug!'

Dankjewel voor de broodjes!

Vrijdag, **26 mei: koorrepetitie**. In het eerste deel met Ilse als koorleidster studeren wij het 'Lied van Jakob' in om het later ongelooflijk goed te kunnen zingen (met het Twents Liturgiekoor?). Ilse heeft duidelijk last met de formulering van de woorden 'leeuwenmuil' en 'beenderenkuil' waarbij ze Jakob verwacht met Daniël. Lees toch, zoals Hugo vraagt, die de partituur goed kent, Genesis 32! In het tweede deel met Jackie leren wij enkele liederen voor de gevangenis over de Geest, dat zal wel voor Pinksteren zijn! Bovendien merk ik nu pas op dat Jackie net zo'n onderkoelde stem heeft als Theodorakis, (de man van o.a. de Mauthausenliederen, meesterlijk in vertaling vertolkt door Liesbeth List), kan Jackie zingen en een koor begeisteren!

Op 27 mei, de 7de paaszondag is pater Gaston voorganger, verzorgt Jackie de homilie, is Ludwin de verwelkomer (we gaan er snel aan beginnen, dan is het rapper gedaan!) en Chris VL leest het evangelie (Johannes 17, 1-11a). Na het openingsgebed zingen we lied 106 'Vrede is onze weg'.

We hebben de goede Week, Pasen én O.-L.-H.-Hemelvaart gevierd. Nu zijn we op weg naar Sinksen, naar de Geest die ons is beloofd; dat feest is pas volgende week. Tussen Hemelvaart en Pinksteren zijn er negen dagen, een novene dus, de Pinksternovene, negen dagen dat de leerlingen, angstig en bang, zich verborgen in gebed, ergens buiten Jeruzalem. Een novene doet mij denken aan mijn grootmoeders tijd en aan de novenekaars die negen dagen en nachten brandde. Maar heel die tijd bidden: je kon het vragen aan de zusters in het klooster: in 2008 kostte dat € 56,00 voor gezongen gebeden en € 3,75 voor stille gebeden. Waar zijn we toch mee bezig? Juist vandaag lezen we, net als Jezus voor zijn lijden en dood, een gebed dat door de evangelist Johannes, als door een reporter met een bandopnemer en een notaboekje, als een getuigenis, aan Jezus in doodsangst, wordt toegedicht. Het getuigenis van Johannes past helemaal in zijn visie dat Jezus zo menselijk en zo goddelijk is, die verbonden is met zijn hemelse Vader en verbonden is met zijn menselijke vrienden.

Een gebed van Jezus voor zichzelf en voor zijn leerlingen dus. Zwaar theologisch, maar wel menselijk echt, intiem, zichzelf en zijn vrienden opdragend aan God. Een gebed dat tegelijk een geloofsbelijdenis aan God is en een vraag om zorgen voor wie zijn leven deelde. Helemaal in de stijl en de visie van Johannes.

Jackie blikt even terug op een tekst die hij las over geloven dat verbannen is naar de privésfeer, naar aanleiding van kritiek op een moslim familie die hun middaggebed hielden op het strand.

Onze voorouders baden wel het Angelus aan de rand van een bietenveld. Mag geloofsinspiratie nog? Als wij Clemenspoort openstellen, of de Parel, moet er toch meer zijn dan kunst en architectuur! Maar het mag toch ook gaan over wat mensen bezielt en inspireert? Of is dit tegen de regels van het geprivatiseerde geloof denken? Mogen wij ons nog verzetten tegen die cultuur of dat idee? Daarom draagt Jackie zijn kruisje steeds om de hals, sommigen dragen hun kruisje zelfs in het oor of als ring! Hij staat daarin niet alleen met die opvatting. Geen verdere uitleg meer, die klinkt alleen maar pretentius: bidden we beter met Erwin Roosen:

Als ik zelf niet meer bidden kan

omdat mijn angst en mijn ongeloof te groot zijn geworden,

(...) laat Jezus dan voor mij bidden, God,

(...) en geef mij het vertrouwen

dat uw liefde aan mijn leven kleur geeft.

Ter offerande zingen we lied 49 'Jij die bent', als tafelgebed lied 140 'Thuma mina'. Wij bidden tot onze Vader, geven elkaar de Vredeswens, breken brood en zingen lied 83 'Maria Plovi' en bezinnen ons: 'In deze weken wachten wij op de Geest, wanhopig, benauwd, verdrietig, aarzelend, kan het dat ik niet meer gekruisigd wordt tussen spijt om het verloren verleden en de angst om de onbekende toekomst? Kan het dat ik, vermoeide en verharde mens, weer geestdriftig word? Kan het dat deze gemeenschap geen bende bange wezels is, maar een kerk die kleur durft bekennen, steun zoekend bij elkaar?

Bij de voorbeden zingen we lied 000, op de wijze van Taizé, 'In manus tuas, Pater' of voor wie geen latijn verstaat: 'In uw handen, Vader, beveel ik mijn geest' Wij sluiten af met een daverend

lied 214 'Pazzo per amore' Jackie is 'verzot' op dit lied, hoewel hij twijfelt aan de betekenis van het woord 'pazzo'!

De bloemen op het graf van Guido in Mariakerke hebben duidelijk geleden onder de warmte, geen kaars kan zo onbeschermd blijven branden, maar wij vergeten hem nooit! Ik spreek over hem, met angst voor de krop in mijn keel. Het wordt rozenmaand, juni, en de rozen bloeien al overdadig, weelderig, wit, geel, rood en roze natuurlijk!

Wouter, woensdag 31 mei 2017